

Meditacions: Dilluns de l'octava de Pasqua

Reflexió per meditar dilluns de l'octava de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús ressuscitat surt a la trobada de les dones; les santes dones es converteixen en apòstols; la valentia que dona trobar-se amb Crist ressuscitat.

«EL SENYOR ha ressuscitat d'entre els morts, tal com ho havia dit; alegrem-nos-en perquè regna per

sempre, al·leluia». L'Església, amb l'antífona d'introducció per a la Missa d'avui, ens convida a tots a unir-nos a cor a aquesta exclamació d'alegria. El Diumenge de Resurrecció és un misteri tan gran que la litúrgia no només hi dedica un dia, «seria massa poc per a tanta alegria»^[1], sinó tota aquesta setmana, formant l'octava de Pasqua. Aquests vuit dies són com un llarg diumenge, perquè no és possible contenir en vint-i-quatre hores el goig de saber que Jesús, amb les seves nafres glorioses, és viu i ens diu: «Qui lluitarà contra mi? Jo soc el que va vèncer la mort, va encadenar l'enemic, va trepitjar l'infern, va lligar de mans el fort, va portar l'home fins al capdamunt del cel; jo, en efecte, que soc el Crist»^[2].

Les dones que seguien el Senyor, impulsades pel seu amor, havien anat a visitar la tomba del mestre. Tanmateix, tornen immediatament a

casa, corrent, per explicar als altres el que els ha passat: l'han descoberta buida i s'han trobat amb Jesús... que és viu! «Les dones —ens diu l'evangeli—, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren corrents del sepulcre per anunciar-ho als deixebles» (*Mt 28, 8*). És el mateix Crist, ressuscitat, qui surt a trobar-les i les confirma en aquell propòsit apostòlic: «Aneu a dir als meus germans que vagin a Galilea i que allà em veuran» (*Mt 28, 10*).

Elles experimenten una alegria sorprenent, compatible també amb una certa confusió, perquè no és fàcil oblidar les escenes de la passió. No es qüestionen el que han vist: no hi ha dubtes que és Jesús qui s'ha creuat amb elles pel camí; era la seva manera de mirar i el to de veu. «Després dels ritus del Tridu Pasqual, que ens han fet reviure el misteri de la mort i de la resurrecció de nostre Senyor, ara, amb els ulls de la fe, el

contemplem ressuscitat i viu. També nosaltres estem cridats a trobar-lo personalment i convertir-nos en els seus anunciadors i testimonis»^[3].

MARIA MAGDALENA i la resta de les dones que segueixen Jesús seran les encarregades de donar la notícia als apòstols. Jesús els hi confia el primer anunci de la Resurrecció: elles seran «els primers testimonis d'aquesta veritat. Potser vol premiar la seva delicadesa, la seva sensibilitat al seu missatge, la seva fortalesa, que les havia impulsat fins al Calvari»^[4]. El cor d'aquestes dones crema en un intens amor a Jesús, per això no se separen del sepulcre. Maria Magdalena «cercava al qui no havia trobat, el buscava plorant i encesa en el foc de l'amor. Per això —diu sant Gregori—, ella va ser l'única a veure'l aleshores, perquè s'havia quedat

buscant-lo, ja que allò que dona força a les bones obres és la perseverança en elles»^[5]. Aquelles dones esdevenen apòstols d'apòstols. Seran elles les que impulsin els deixebles a sortir d'una vegada per totes del seu amagatall i també a buscar ells el Senyor.

La força del seu testimoniatge neix d'un amor sincer envers el Mestre. El motor de l'evangelització a l'Església ha estat sempre la caritat. Així passa en la vida dels sants que, moguts pel foc del seu amor al Senyor, l'han anunciat amb valentia. De la mateixa manera que els rius es desborden de la seva llera a la primavera, fent el camp més fèrtil, «l'apostolat és amor de Déu, que es desborda, amb donació d'un mateix als altres. La vida interior suposa un creixement en la unió amb Crist, pel Pa i la Paraula. I l'afany d'apostolat és la manifestació exacta, adequada, necessària, de la vida interior. Quan

s'assaboreix l'amor de Déu se *sent* el pes de les ànimes (...). Per al cristià, l'apostolat resulta connatural: no és quelcom afegit, juxtaposat, extern a la seva activitat diària»^[6].

Ara sabem que el Senyor és viu i ens estima; aquesta és la gran notícia que omple d'esperança la nostra vida. Per això, desitgem que molts també en puguin gaudir. Jesús mateix surt a trobar-nos per confirmar-nos en aquest anhel nostre i, alhora, per transformar-lo en la missió dels seus deixebles al llarg de tots els temps: «Aneu i anuncieu». Sembla dir-nos a cadascú: “Amb la teva vida, amb la teva paraula, amb la teva amistat, tu també pots comunicar als teus germans els homes la gran notícia que la vida és més forta que la mort, i l'amor més fort que l'odi”.

EN CONTRAST amb les santes dones, els guàrdies que custodiaven el sepulcre, en descobrir que estava buit, es van omplir de terror. Van pensar que algú havia robat el cos. No van saber interpretar el que havia passat. Es van espantar perquè es van adonar que les seves vides corrien perill. Van entrar a la ciutat i en van donar part a les autoritats jueves. Els grans sacerdots i els ancians van comprar el seu silenci amb una important suma de diners i els van assegurar protecció en cas que Pilat arribés a tenir notícia de la seva negligència.

Mentre en les dones reneix la valentia en descobrir que viu el Crist, les autoritats parlen d'un mort que temen. Mentre les santes dones se'n van del sepulcre plenes d'alegria per comunicar la notícia als altres, els soldats fugen d'allà amb la intenció d'amagar els fets. Elles recuperen la pau; ells, al contrari, sucumbeixen a

la por i a la mentida. «Avui el Ressuscitat ens repeteix a nosaltres, com a aquelles dones, (...) que no tinguem por de convertir-nos en missatgers de l'anunci de la seva resurrecció. No té res a témer qui es troba amb Jesús ressuscitat i a ell s'encomana dòcilment amb valentia renovada. Aquest és el missatge que els cristians estan cridats a difondre fins als darrers confins de la terra»^[7]. Cada dia «són moltes les ocasions que tenim per comunicar de manera senzilla i convençuda la nostra fe als altres; així, la nostra trobada pot despertar-los la fe. I és molt urgent que els homes i les dones de la nostra època coneguin i es trobin amb Jesús i, també gràcies al nostre exemple, es deixin conquerir per ell»^[8].

Immersos en el goig pasqual, podem invocar Maria perquè ens converteixi en testimonis de l'amor de Jesucrist, en missatgers de

l'esperança que ell ens ha conquerit amb la victòria.

[1] Benet XVI, *Regina Coeli*, 9-IV-07.

[2] Melitó de Sardis, Homilia sobre la Pasqua (Ofici de lectures).

[3] Francesc, *Regina Coeli*, 22-IV-2019.

[4] Sant Joan Pau II, Audiència general, 22-II-1989.

[5] Sant Gregori el Gran, Homilia 25, 1-2. 4-5.

[6] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 122.

[7] Benet XVI, *Regina Coeli*, 9-IV-2007.

[8] Ibid.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dilluns-de-loctava-de-
pasqua/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dilluns-de-loctava-de-pasqua/) (01/04/2026)